

"У Србији само камен није крив"

Пише: Петар М. Анђелковић
уторак, 20 децембар 2011 14:09

"Главна препрека напретка људског рода

јесте што људи не слушају оне

који говоре најпааметније, већ

оне који говоре најгласније"

Шопенхауер

Данашњи "модерни" свет подсећа на циркуску куполу у којој беспомоћни артисти (појединци али и читави народи) поремећеним и нејасним системом вредновања и затуреном културом живе у "доба помаме" (Л. Доси). У свету симулација и симулакрума све је изрежирано и вештачки монтирано, узрок и последица замењени а масмедијска слика постаје узрок догађаја, она их провоцира и условљава – а не обрнуто. Огромна количина информација преплавила је све облике савременог "света живота" и све је изгубило смисао. Цео свет је постао једна симболичка башта, лавиринт у коме човек све теже држи, у мору информација, главу изнад воде. Бодријер зато с правом изјављује како за "смисао више нема наде" јер је све стављено под контролу и све је симулација. "Свуда око нас постоји још само лутка власти, али махиална илузија власти још управља друштвеним поретком, иза које расте одсутни, нечитки ужас контроле, ужаса неког коначног кода чији смо сићушни терминали сви ми" (Бодријар, 1991: 149). Све је постало привид и обмана, "ми смо присиљени да живимо као да смо слободни" (Џ. Греј). Човек је

објективизован и пројектован споља чиме је епоха субјекта (личног и колективног) дефинитивно завршена. Личности су непожељне јер с њима је тешко манипулисати, тражи се клон спреман на чисто понављање.

Мало је стваралаца а превише рушилаца, превише окрутности, мржње и деструктивности а премало нежности, љубави и не материјалног (оно не изостаје) већ духовног надограђивања. На делу је групна психотерапија "убијања душе". Омамљујућа зачараност праксом насиља која расте као плима и не обазире се на моралне, духовне и практичне вредности. Насиље које данас постаје космополитско свој "легалитет" изводи из наводног права високоразвијених демократија да на прави демократски пут изведу земље у којима је демократија у повоју. Интервенција у другим земљама правда се покретањем процеса демократије и одбраном западних вредности. У функциоалном смислу све нас ово враћа неколико векова назад, у време класичног колонијализма, када се развијени свет, (цивилизован) позивао на право да се наводно помогне неразвијеним (варварским) земљама и племенима да достигну одређен степен цивилизације. На ту историјску неправду посебно ће указати Цветан Тодоров називајући откриће и освајање Америке од шпанских истраживача "највећи геноцид у људској историји" и каже: "пошто су открили Америку, прије 500 година, они су оправдали своје вршење терора и угњетавања на основу схватања да домицилно становништво није у стању да управља собом више него лудаци или чак дивље звери и животиње, видећи да њихова храна није више пријатна и једва боља од хране за дивље звери и да је њихова глупост већа од глупости деце и лудака у другим земљама. Према томе изум је легитиман да би се спроводило право страже", закључује (наведено према Чомски, 1999: 454). Тај исти принцип и став наравно да су преузели и наставили и енглески освајачи, "док су припитомљавали вукове у људе, како је Џорџ Вашингтон описао, ствари које су стајале на путу унапређивања цивилизације и морале су бити елиминисане због (каког ли цинизма који и до данас важи, направимо паралелу са `Милосрдним анђелом` – А. П.) њиховог сопственог добра (наш народ има једну изреку `није толико страшно ако те неко туче али је страшно ако те туче и убеђује да је то за твоје добро` – А. П.)... Сто педест година касније, њихови потомци су очистили Северну Америку од овог кужног духа домородаца, смањујући број штеточина од 10 милиона на 200 хиљада" (исто: 455).

Сценарио демократије америчког типа која се тако, барем за сада успешно извози у другим државама, стварајући Нови светски поредак, заснива се на два основна принципа: страху и страхопоштовању. Најпре се шири страх од непријатеља, страних и домаћих али се истовремено и величају племенити домаћи лидери који се храбро супротстављају овим опасностима и који су спаситељи нације. Циљ је исти ("принцип је исти све су остало нијансе", како рече песник Ћ. Балашевић) само су средства нешто другачија, суптилнија. Суптилно замагљивање људи и народа. Све је то отворило простор да се аргумент разума замени ауторитетом насиља медијски уфилован у привлачан слаткиш зван људска права, слободе и демократија. Нови интервенционизам изнова свира старе песме. Уосталом то каже и један од креатора те нове политике

Бжежински, који говорећи о новом односа снага у свету сматра да сама Америка, израстајући у истинску глобалну силу, распадом свог највећег супарника (СССР-а), ангажованија него икад у преузимању светског вођства и одговорности, у највећем подсећа на претходне империје које су "заснивале своју моћ на хијерархији својих вазала, потчињених земаља протектората и колонија, док су остали изван овог круга углавном сматрани варварима" (Бжежински, 1999: 14-15). Слично размишља и Беренд који о новом виду колонизације каже да је реч о својеврсном парадоксу "колонизације у коме постоје само колоније, не и колонизоване земље – колонизирајућа сила нија више оличена у некој националној држави, већ у некој глобалној компанији. Дугорочније гледано ми више нећемо носити мајице банана република, већ ћемо живети у бананама република. Идеални облик идеологије овог глобалног капитализма управо јесте мултикултурализам који из неке шупље глобалне перспективе, сваку локалну културу третира онако како колонизатор третира оне које је колонизовао – као домороце" (Беренд, 2001: 17). Убеђени да ширењем властитих интереса шире интересе човечанства "јер амерички циљ представља циљ целог човечанства" (Бенџамин Френклин), влада Америке свакодневно лансира "свакојаке игре широм света, које обична пешадија (раније народи) никад неће научити" (Видал, 2004: 13).

Сједињене Државе се упорно и систематски, на свом тлу али и целокупном човечанству, труде да наметну идеју да је САД нација над нацијама и "обавезе моралног и политичког вођства које им је историја очигледно наменила, од чега зависи њихова целокупна безбедност као нације" (Кенан, 1947: 153). Полазећи од претпоставке о "незамељивој нацији", која се тако смишљено и систематично намеће најпре самим Американцима а паралелно и целом свету, САД било директно интервенцијама (војним или изазивањем преврата) било индиректно разним уценама и интервенцијама посредством ММФ-а и Светске банке ствара једну нову империју и доминацију над читавим светом. Наравно да таква политика наилази на подозрење и критику бројних интелектуалаца и то не само у остатку света већ и од самих Американаца. Тако рецимо амерички писац Курт Вонегат (Kurt Vonnegut), аутор светског бестселера "Човек без земље", критички сјајно, а песнички надахнуто, САД описује као "чуваре хаоса", који се остатку света приказују као насмејан, горд, немилосрдан љубитељ рата, поседовалац моћног оружја, снажне браде, тако да му нико не излази на мегдан, и закључује: "Ако случајно нисте приметили нас се данас у целом свету плаше и мрзе нас онако као што су се некада плашили нациста и онако како су њих мрзели (...) Не мрзе нас због слободе и правде за све које смо записали у Уставу. Мрзе нас због своје арогантности" (Вонегат, 2006: 69-70).

Те дојучерашње интелектуалне парије (Јенки цивилизација), појављују се као морални инквизитори оденути у ново рухо, који уз велику медијску и финансијску подршку, траже и налазе домаће глумце у новонастајућим демократијама који су од непрекидног гласног урлања о диктатури, национализму и осталим мраковима удобно живели без и дана радног стажа и хоће да живе тако заувек. Историја учитељица живота препуна је примера до каквих је све несрећа и разарања оваква идеја доводила. Изгледа да ни

највећа светска трагедија средином прошлог века, надахнута овом идејом, није довољна опомена човечанству, па олако затварамо очи пред овако геноцидним идејама. А сутра ће бити касно " сутра је увек касно" (Фредерико Мајер).

Зашто су Срби постали "трн у оку евро–америчког глобализма", односно зашто су, иако својим моћима немају посебан значај, "по први пут у историји одабрани да изигравају непријатеља број један", питање које постављају Монро и Рудек најпре себи али и светској савести. Њихов одговор гласи: "Срби поседују једно подигнуто осећање властитог значаја, јер су у свим критичним тренуцима историје без обзира на последице, покушавали да реализују политику која се базира на националном осећању и култу суверености" (Монро и Рудек, 2001: 96-97). Наравно, сматрају исти аутори да овај српски вирус може бити заразна иницијална каписла и за друге народе. Упркос великој халабуци коју упорно лансирају креатори Новог доба уз још гласнију дреку домаћих потурица ("ако су руке освајача кржаве до лаката руке потурица морају бити кржаве до рамена") Србе барем већину, убеђен је аутор ових редова, никад није красио национализам оног типа како га описује Џон Кин: "Национализам није само страх од Другог. То је такође, арогантно, самоуверено описивање Другог као инфериорног ђубрета, као безвредне нуле. Други није достојан поштовања или препознавања због његовог заударајућег даха, чудне хране, нехигијенских навика, гласне и прегласне музике, неразумљивог брбљајућег језика, а све их то смешта изван и испод нас. (...) Националисти пате од једноумне ароганције. То их гони да се ругају другима и пљују на њих, да их називају "Wogs, Schetss and tapis", да их дискриминишу у институционалним оквирима, да забрањују јавну употребу мањинског језика ("Lengucide"), или чак, у екстремном случају, да протерују Друге како би створили национално хомогену територију" (Keane, 1993:14). Такав национализам је првенствено карактеристичан за младе, недовршене нације, које постоје у нашен окружењу, а српски народ је један од најстаријих народа (по неким релеватним доказима и најстарији народ Европе) и такав национализам никада није био карактеристика нашег народа. О томе можда најбоље сведоче речи немачког протестанског свештеника Фридриха Грисендорфа из Евербурга. Држећи проповед у сутон рата 1945. године, у месту у чијем окружењу је било заточено око пет хиљада српских затвореника, углавном официра краљеве војске, а тада живи костури изгладнели од глади, овај правоверни божји слуга, свестан злочина који је његов народ почино у Србији, посебно стрељајући стотине Срба који су бранили своју земљу, за једног убијеног Немца који је тамо био окупатор, изражава дивљење српском духу. Иако је било оправданог страха, да ће се српски војници, након ослобођења, светити Немцима и чинити оно што су они њима, десило се нешто величаствено. Ево како је било по речима самог свештеника: "Кад су покидане логорске жице и кад се пет хиљада живих српских костура расуло слободно по нашој земљи, они су миловали нашу децу, поклањајући им бомбоне, мирно разговарали с нама. Срби су, дакле, миловали децу оних који су њихову Отаџбину у црно завили. Тек сад разумемо зашто је наш велики песник Гете учио српски језик. Сада тек схватамо зашто Бизмаркова последња реч на самртној постељи беше – Србија. Та победа је већа и узвишенија од сваке материјалне победе! Такву победу, чини ми се, могли су извојевати и задобити само Срби, одгајани у њиховом светосавском духу и јуначким српским песмама које је

наш Гете тако много волео... Ова победа ће вековима живети у душама Немаца" (пренела Експрес-политика). То могу само Срби, тако да праштају и тако да воле јер њихову душу храни светосавско начело "Ко тебе каменом ти њега хлебом", као што те исте Немце, како Вебер тврди, протестанска етика учи реду, дисциплини и одговорности. Али памте ли Немци ово поученије свог пастора чија је савест проговорила, или након шездесетак година опет на нашој светој земљи, коју покушавају да нам отму – Косову, опет смо једни наспрам других са оружјем на готовс. Позната је народна изрека која говори о томе ко се то враћа на место злочина.

Оно што ми је у свему овоме, у овој колективној пракси која се намеће и која све више уређује наш оовремени живот и осветљава наше судбине, што ми је најодвратније, то није сама подвала по себи (јер увек је било и биће "рибара људских душа"), коју инспирише потреба да се сакрије сопствено злоделство, већ то што та јефтина политичка смицалица, та простачка лукавост, прети да постане животни принцип читавог света, нове цивилизације у настајању, цивилизације која претендује да буде "хумана" цивилизација. Колико у томе апсурда има можда најбоље потврђује покушај неких западних квазиинтелектуалаца који толико далеко иду у својој мржњи према јужнословенским народима, посебно Србима, да чак и корене нацизма траже у нама. "У ћумезима Беча плодном тлу етничких трвења блиских јужнословенском свету Хитлер је научио како да мрзи на тако заразан начин" (Каплан, 1993). У таквом духу је и изјава Тони Блера, човека који себе сматра представником модерног, цивилизованог света. "Рат против Србије није више само војни сукоб. То је битка између добра и зла. Између цивилизације и варварства" (Тони Блер, британски премијер, током НАТО агресије на Србију 1999).

Корен пропасти једног народа налази се у непатриотизму као што је и једини спас отаџбине искрено отачествољубље и братољубље. Врло је сиптоматично, наша бурна историја је пуна таквих примера, да су се у свим прекретним судбоносним данима нашег битисања, као по правилу јављали појединци, удружења и партије, антипатриотски усмерене, које су се, по нечијем диктату, свим силама трудиле да по Србији посеју семе непатриотизма, дволичности и смутњи. Посебно је то случај када је један део територије наше отаџбине доведен у питање када ти незахвални смутљивци, отуђени од своје домовине, оркестрираном халабуком настоје да окрену један део народа на други само да би остварили којекакве личне и стране интересе. Под плаштом борбе за људска права, слободу, демократију, уз снажну финансијску и медијску подршку од својих ментора, самозване народне вође, без трунке обзира руше предања својих предака, пљују на своју веру и своје отачаство газећи све оно што је народу најсветлије, трудећи се свим силама да српски брод гурну у паклене чељусти прождирујуће аждаје. Ни већих времена ни мањих људи (проф. Радослав Грујић).

Спремност појединих припадника тзв. "интелигенције" посебно оних школованих у западним вредносним системима који олако прихватају све што долази са Запада сматрајући априори да је то модерно, добро и прогресивно, врло добро ће уочити један од највећих пријатеља Срба који је и сам доживео дубоко разочарење од истих. Уочивши још тада да су поједини "интелектуалци" ради личне користи спремни да хладно жртвују слободу и опстанак своје земље он каже: "Она ропски прати сва застрањивања и све глупости такозваног савременог живота, и у томе још претерује и делује попут буђи. Заразила је све што је с њом дошло у додир. Та трулеж већ је захвата и село. Уместо да делује позитивно она делује негативно, уместо да гради она разграђује и представља жариште трулежи и искварености од чега толико трпите. Ако јој допустите да настави земља вам је изгубљена. Почистите кућу, пометите све те охоле и штетне марионете. Немојте да вас засене људи који у суштини немају никакву вредност, али чији је лош пример неизмерно опасан по духовно здравље вашег народа" (Рајс, 1998 (1928)). Колико је овај искрени србољубац био у праву и колико је био далековид најбоље потврђује ово време-невреме у коме се данас Србија помела, највише управо заслугом таквих "интелектуалаца", којима ништа није свето, а понајмање отаџбина, који себе прогласише елитом уз свесрдну (и финансијску, и медијску, и политичку) подршку од својих ментора са Запада, и који се као Јуда продадоше за шаку сребрењака а за узврат пљују по својој домовини. Ова опасна, за опстанак Србије, болесна друштвена појава и раније је била присутна у српском друштву. И у XX веку Слободан Јовановић упозоравао је на појаву, како их он назива "дипломираних примитиваца", који су позавршавали школе, посебно - а то је нарочито данас ин - по иностранству, али у погледу моралног васпитања и отаџбенољубља не поседују скоро ништа. "Дипломирани примитивац је пун сирове снаге, у друштвеној утакмици бори се без скрупула а са пуним уверењем да тражи своје право, које му је школа признала" (Јовановић, 1991: 571). Врлина вреди више од знања давно нас је научио Волтер, а и пре Волтера они који су пажљиво читали Платона могли су да науче да ће знање (наравно мисли тада на филозофију, у то време целокупно знање о свету) "да ће она као истинито мишљење бити још боља ако смо ми ваљани, али ако смо рђави – супротно" (Платон, 2001: 19).

Традиција и модернизам су веома важни, сложени и често противуречни процеси. Ова питања не могу бити разрешена у било ком дефинитивном смислу. Свакако, да традиција има своје границе и многи су склони да у њој виде чаробну лампу која даје неизмерно благо и моћ за исцељење свих животних недаћа. Етнонационална манипулација лош је савезник у грађењу будућности једне нације. Јер "народне реке настављају да теку и народи морају препознати разлику између прошлости и садашњости да би градили будућност" (Гери, 2007: 231). Историја народа није завршен процес и лице нације наставља да се развија. Али, као што нема реке без извора, тако и нема нације без традиције. Традиција и њени алотропи јесу суштинска начела која одређују лице једне нације и не могу и не треба их олако одбацивати и прилагођавати духу времена. Стога запрепашћује став, некадашњег "оца нације" и његово олако прилагођавање новим околностима (мада када се пажљивије погледа његова биографија и његово прилагођавање системима и вођама, који су се мењали, изречени став постаје јаснији) који тврди да се урушила херојска традиција српског народа:

"традиционални српски етос и мит о Косову није више сржни садржај српског идентитета. Њега су променили југословенство, титоизам, Милошевићев режим и највише – потрошачка западњачка цивилизација. Традиционална национална идеологија српства је историјски истрошена. Српство са косовским митологемама – хришћанства, крста и слободе, обилићевског јунаштва, жртвовања за вечност овим садашњим поразом на Косову (...) остало је у имагинарној библиотеци српског народа" (Ћосић, 2004: 157). Врло ревносно, у рашчињавању и изокретању духовних вредности српског народа, узима учешће и др Александар Лома, који у својој књизи "Пракосово", усиљено настоји да докаже да је Косовски мит само варијетет многобожачке паганске идеологије. Објављујући крај српске митологије и српске националне идеје која из ње израста, он са застрашујућом равнодушношћу каже: "Крај двадесетог столећа српска национална идеја дочекала је у развалинама, при чему се видовдански култ нашао лишен и свога родног тла и своје духовне основе. Као једини непропадљиви споменик... остају косовске песме, растерећене пролазних и потрошних сазначја, још више издигнуте изнад сваке историјске условљености, ка надвременом и општељудском доживљају трагиком пресећене лепоте" (Лима, 2002: 253).

Наравно да је било разних покушаја у читавој нашој ближој и даљој прошлости, да се прочисти и превреднује српска традиција и у том смислу посебно из српског народног духа потисне Видовдански завет. Таква тенденција посебно је била на делу у временима богоборачког титоизма. Међутим, након "догађања народа" у Србији, изнова добија на замаху да би ових дана дошла до свог усијања. Захваљујући великој подршци центара моћи посебну ће пажњу, иако скромне научне вредности, привући књига "Видовдан и часни крст", аутора Миодрага Поповића, у којој он излаже критици видовдански култ. Између осталог тврди: "Видовдански мит који у нашем веку меша историјску збиљу са митском реалношћу, стварну борбу за слободу са сачуваним паганским склоностима (освета, клање и приношење жртве, оживљавање херојског претка) потенцијално садржи у себи све особине средина са неукроћеним митским импулсима. Као одређена фаза у развоју националног мишљења, он је био историјски неопходан. Али, као трајно стање духа видовдански мит може бити и кобан по оне који нису у стању да се ишчупају из његових псеудомитских и псеудоисторијских мрежа" (Поповић, 1976: 167-168).

Чудне ли коинциденције, нимало случајно (иако ће се одмах душебришници огласити да је то теорија завере) друго издање ове књиге појавило се 1988. године у издању сорошевски финансиране библиотеке "Двадесети век", у време велике медијске хајке која је примремала евроатланску "хуманитарну интервенцију", доктрине о "милитаристичком хуманизму новог доба". Наровно, домаћи видовданомрсци само разрађују задату тему од стране немилосрдне светске олигархије. Да би што уверљивије припремили "Милосрдног анђела" у академским чистилиштима Запада врши се безочна рециклажа Косовске историје и видовданског култа, ствара измишљена, научно неутемељена "инстант-историја" за једнократну употребу, али која је уз моћну медијску кампању, послужила сврси, медијски преипремила терен за "Милосрдног анђела" и

његове бомбе са са одложеним хиљадугодишњим дејством.

Да би морално оправдали, још један у низу геноцида који ће извршити, међународна јавност се најпре бомбардује псеудо-научном рециклираном историјом као што су радови Ноела Малколма, "Косово: кратка историја", и Миранде Викерс, "Између Срба и Албанаца". Иако је ова тенденциозна ревизионистичка историографија, наишла на оштре критике од стране не малог броја западних независних академских интелектуалаца (Ноам Чомски, Томас Емерт, Харолд Пинтер, Петер Хандке и др.) и великог броја патриотски опредељених српских аутора па и саме САНУ (научни скуп а потом и зборник радова: Одговор на књигу Ноела Малколма "Косово: кратка историја"), она је послужила својој сврси и онима који су је наручили, постала је темељ "званичног политичког гледања" на историју Косова и Метохије, пре свега Међународне кризне групе са седиштем у Тирани. Потпуно игноришући српску архиву и српску научну историографију Малколм у поменутој књизи настоји да обесмисли и искомпромитује српске митове, посебно мит о Косову и Метохији као колевци српског народног бића и Великој сеоби Срба, тврдећи да је реч измишљеном миту. Наравно, закључак овог квазинаучника и квазихуманитарца је да су и у прошлости и данас за стање на Косову искључиво криви Срби, те да су у циљу исправљања историјских неправди "дозвољена у истину сва средсва". Балканска колевка Европе 1999. године 79 дана, "за своје добро", имала је прилику, да се увери у сва та "дозвољена" средства "светских хуманитараца и мировњака". Завршни чин извржавања руглу онога што представља светињу српског народа јесте изручење Хашком трибуналу, суду формираном да једном народу наметне колективну кривицу и легализује злочиначке намере глобалистичког инжињеринга, легално изабраног председника државе (не улазимо у расправе да ли је крив или не) мимо Устава те земље, управо баш на Видовдан, намерно-случајно, чудне ли коинциденције.

Идолослужници новог божанства Новог светског поретка, захваљујући подршци марионетских медија, инструирани од међународних комесара, руше све што је традиционално, уверени да "само дрвеће мора имати корење а да је људима лепше без њих". Ови "безотачественици", "безкорјеновићи" (Амфилохије) у име неприкосновености људских права иду тако далеко да и сопственом народу намећу идеју колективне кривице. Тако рецимо на трибини Хелсиншког одбора, одржаној у Београду децембра 2006. под називом "Ко блокира суочавање са прошлошћу", председник тог одбора за Војводину, Павел Домоњи, ни трепнувши изриче суд: "У Србији само камен није крив". А у чему се огледа та наша колективна кривица? Наједноставније, али и најупечатљивије, песнички надахнуто одговориће "распевани песник Србије на истоку". Схвативши на основу трагичног али и поносног историјског искуства, Добрица Ерић, који како сам каже да је речи за своје стихове узео од Народа, Сузе од Деце, а да је туга његова, у чему се огледа српска кривица, пркосно изјављује: "Крив сам што сам Православац и Светосавац". И док за отаџбинске песнике попут Добрице Ерића, који са јасним патриотским осећањима сведоче о Разапетој земљи, чији стихови милују и надахњују

искрене српске душе, али и опомињу, готово да нема простора у српским медијима где антитрадиционалисти заодевени у плашт људских права и слобода (али само формално) уз будну пажњу светских комесара врше духовни аутогеноцид у сопственом народу.

Да би што успешније реализовали своје злочиначке намере евроатлантски незајажљиви господари "Новог доба", "врлог, новог света" (Хаксли), организују у Србији праву мрежу институција (Хелсиншки одбор, Центар за културну деконтаминацију...), марионетских медија и невладиних организација (не зна се тачан број) финансиране и испрограмиране да раскорене православне корене српске духовности и заједно, удружени створе другачију, Другу Србију. Нажалост и један део, тзв. интелигенције из Србије, опчињене западњаштвом и посвећене европејству одрицањем од Косовског завета упорно и систематично настоји да разори српско народно самосазнање. Претежно школовани у иностранству, или "едуковани" у безброј самозваних невладиних организација и школа које су се уз снажну финансијску подршку са Запада накотиле по Србији, посебно након "демократске револуције" удаљавајући се од свог народног духа коме по рођењу припадају, "заробивши себе у туђина" (Његош), постали су тако ревносни говорници туђинских интереса у својој сопственој земљи. Да би се додворили својим менторима и да би зарадили обећану шаку сребрењака, те модерне потурице отпале од духа и обичаја свог народа, ("похулили на вјеру праћедовску" – Његош), у черечењу и затирању српског наслеђа постају "већи католици и од самог папе". Ево управо и сада када се светски манипулати, свим силама и свакојаким уценама упињу да нам отму душу наше (српске) душе, колевку нашег јаства, гласноговорници НАТО хуманизма и борци за једино дозвољену будућност Србије, не силазе са народних медија српских, урлајући "Преокрет", потребан нам је, "Преокрет", морамо да "Прихватимо реалност".

Бизарном демагогијом криминализована политика ослоњена на трonoшцу мафије, корупције и криминала, хипнотичким дејством медија у својим, криминалом упрљаним рукама, упорно продаје напаћеном и збуњеном народу магловите снове који само што се нису остварили, чиме настоји да прибави атрибут легитимности своје владавине. Сетимо се комуниста и њиховог правдања и оправдања потребе жртвовања за идеале комунизма који само што није стигао "Комунизам нема алтернативу". Сада је само термин комунизам замењен новом утопијом "Еропа нема алтернативу". Ова квазилегитимна власт "која принципе силе, страха, несигурности људи и нестабилности установа, прикрива привидом слободе, привидом установа и привидом легитимности" (Подунавац, 1999: 16-17).

Косово за српски народ није и не може бити просто само животни простор који се наводно због виших вредности, "које немају алтернативу", олако напушта. Без Косова, без земље српских метоха, у којој се својим духовним храмовима (преко 1300 цркава и манастира) српски народ укоренио у времену (поставио своју временску вертикалу) и

простору (за сва времена неизбрисиво сведочанство о постојању једног народа и његове цркве, тапија запечаћена мученичком крвљу), српски народ би постао обезличена биолошка маса, без свог јаства, а самим тим и без прошлости и праве будућности.

Да ли ће човечанство, у новом миленијуму у који смо закорачили, успети да превазиђе једну од својих највећих друштвених болести "демократију топовњача" и "демократију америчког стила" и да се степен слободе и демократије уздигне на један виши ниво, велико је питање. Оптимисти, којима и аутор ових редова припада, полазе од историјске чињенице да се годинама постепено развијала свест, и да су се постизали циљеви који су некада сматрани утопијом. Разлика између успешних и неуспешних људи (народа – А. П.), говорио је један од хеленских мудраца Филон, јесте што успешни имају снове који их покрећу. Сан о праведном друштву свакако да из данашње перспективе изгледа утопија. Али тај сан су сањале генерације и генерације људи и тај сан је пружао утеху и наду милионима људи, знаним и незнаним борцима за слободу и демократију. Историја нас такође и учи да су се све револуције на крају најчешће завршавале тако што су идеали који су били покретачи тих револуција на крају били изневерени. Превише је таквих лекција у историји, и управо је то разлог да песимисти сматрају да је борба за демократију узалудна и унапред изгубљена.

Има ли краја пустошењу и комадању Србије? Границе би нове да поставе, границе између Срба и Срба, границе исцртане уранијумским НАТО бомбама и крвљу наше деце обележене. Ти вајни борци за људска права, туђинском ватром угрејани, до чијих хладних душа не допиру речи песника "децу вам нећу опростити", заборављају да народ све памти а историја сваком суди, праведно суди, "ни по баби ни по стричевима". Ко је Србин и српскога рода за Косово-Србију се увек мора борити. Најпре у себи га стицати, усвајати и сачувати, а потом га и од других бранити.

(Аутор је професор на Филозофском факултету у Косовској Митровици)

Литература

Андрић, И., 2004. Знакови поред пута, Београд: Рад.

Беренд, И., 2001. Централна и источна Европа 1944-1993, Подгорица: ЦИД.

Бодријар, Ж., 1991. Симулакруми и симулација, Нови Сад: Светови.

Ћосић, Д., 2004. Косово, Београд: Новости.

Беренд, И., 2001, Централна и источна Европа 1944-1993, Подгорица: ЦИД.

Јовановић, Д., 1991. Слобода од страха, Београд: Филип Вишњић.

Монро, П. и Рудек, Е., 2001. Теорија српске завере, Београд: Књига-Комерц.

Франкфурт, Х. Г., 2006. О просеравању, Нови Сад: Вега медиа.

Фуко, М., 2007. Поредак дискурса, Лозница: Карпос.

Гери, П. Ј., 2007. Мит о нацијама: средњовековно порекло Европе, Нови Сад: Цензура.

Ниче, Ф., 2005. Сумрак идола, Београд: Чигоја штампа.

Орвел, Џ., 2003. Животињска фарма, Подгорица: Daily Press.

Перовић, Л., 2000. Људи догађаји и књиге, Београд: Хелсиншки одбор за људска права у Србији.

"У Србији само камен није крив"

Пише: Петар М. Анђелковић
уторак, 20 децембар 2011 14:09

Платон, 2001. Писма, Београд: Рад.

Подунавац, М., 1999. Сила и (не)поредак, Република, год. XI, бр. 220.

Поповић, М., 1976. Видовдан и часни крст, Београд.

Селицмен, М., 2008. Научени оптимизам, Београд: Завод за уџбенике.

Токвил, А., 1994. Стари режим и револуција, Сремски Карловци. Нови Сад: Издавачка књижарница Зорана Стојановића.

Видал, Г., 2004. Рат из снова, Београд: Чаробна књига.

Чомски, Н., 1999. Контролисана демократија, Београд: ЦИД.